

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE

Egész évre 10 frt — kr.
Félévre 5 —
Negyedévre 2 —
Egy hónapra 1 —
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő: **Dr. Nagy Zsigmond.**
Kiadók: **Hoffmann és Társa.**

Hirdetési díj:
Négy hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű s többzör hirdetések alkú szerint jutányos áron vételnek fel. Bélyeg-díj minden külön beiktatásért 30 kr.

Figyelmeztetés.

Nápoly, aug. 18.

Arról értesülök, hogy sok helyen választóinkat félrevezetik azzal az állítással, hogy a függetlenségi és 48-as párt nem tartja kötelességének első sorban a földmivélés érdekeit védeni.

A ráfogás elég ügyes és az pedig már természetesen mindegy, hogy az állításnak van-e legcsekélyebb alapja, vagy pedig csak egy ügyes fogás ott, a hol nem csodálatos félreértés az egész, mint a milyennek Hosszupályiban mutatkozott.

Az őstermelésből élő néposztály létszáma, a napszámosokat is beleértve 13 millió lélekre tehető.

A ki tehát első sorban nem a földmives érdekeit védi, az nem védi a magyar nép háromnegyedrészének az érdekeit.

Hosszupályiban szükségesnek látták a választók kikötni, hogy csak olyan jelöltet léptetnek fel, a ki a függetlenségi és 48-as alapon állva, az önálló vámterületet mezőgazdasági védvámokkal kívánja egybekapcsolni.

Elmondom a hosszupályiaknak és az egész ország választópolgárainak, hogy a függetlenségi és 48-as párt mindig és mindenütt helytelenítette azt a hallatlan tényt, hogy például a buzára a behozatali vám kisebb nálunk, mint a nem buzatermelő államokban; mindenütt felémeltette azt az óriási kárt, melyet a magyar termelő azért szenved, mert a közös vámterület nem védi meg a nyers-terményeket, úgy, hogy például a buza (a vitelbérek számbavételével is) jelentékenyebben olcsóbb Bécsben, mint Európában bármely más buzafogyasztó állam fővárosában.

Számtalanszor kimutattam én is, kimutatták mások is mindezt; és ebből más nem következhetik, mint az, hogy a nyers-terményeket az önálló vámterületnek védvámokkal kellene védenie mindaddig, míg a védvámrendszer Európában uralkodni fog.

Az államgazdászat oly tudomány, melyet évekig kell tanulni, hogy az ember elsajátíthassa: ehhez nem elég a józan ész; nem akarok tehát belebocsátkozni a szabad kereskedelem hatásának a fejtegetésébe a földmivélő országokban; még ha másképp helyne lenne is e fejtegetés, nem lenne időszerű; mert egész Európában a védvámrendszer van fogatnatosítva és e rendszerhez a szabadság legvirágzóbb hazája, az amerikai Egyesült-Államok is a legnagyobb mérvben csat-

lakoztak és még nagyobb mérvben fognak ezentúl csatlakozni.

Nemcsak a függetlenségi és 48-as pártnak, a mely a magyar nép érdekeit mindig a szívében hordja, de minden józaneszű magyar embernek azon kell tehát lennie, hogy ha az egész világ magát védvámokkal védi, ne képezzen kivételt Magyarország se, másképp tönkremegy.

Beszédeimben, czikkeimben folyvást figyelmeztettem választóinkat, hogy tönkremegyünk, ha nem nyerjük vissza önmegjelölés jogunkat, a mely jog mást nem jelent, mint azt, hogy a mi termelésünket védvámokkal védhessük.

Számtalanszor és hosszasán magyaráztam, hogy a közös vámterület szinte a védvámrendszerre ment át, azonban kizárólag ipart védi, az osztrák ipart mert magyar vajmi kevés van.

Számtalanszor és hosszasán magyaráztam, hogy az egész közös vámterületi politika úgy van irányozva, hogy a magyar nyers-termékekhez (tehát a magyar földmivélés terményeihez) olcsóbban juthasson az osztrák ipar; és hogy ezt a czélját elérhesse, az idegen termékeket be hagyja özönlenni, úgy, hogy lenyomják a magyar föld terményeinek árát.

Ezen csak védvámokkal lehet segíteni, de a közös vámterületnek nincs érdekében a magyar földmivélés terményeit védvámokkal védeni, mert akkor drágábban kell, hogy megfizesse az osztrák azt, a mit fogyaszt, megeszik vagy gyáraiban feldolgoz.

Magyar érdekeket védő önálló vámpolitikának tehát, Európa mai helyzetében, szükségszerűleg védvámokkal kell védeni a magyar földmivélés terményeit.

Ezt követeli a függetlenségi és 48-as párt, ezért volt a derék hosszupályiak kikötése felesleges és ezért nem más, mint ügyes kortesfogás a más pártiak részéről az, ha pártunkra ráfogják, hogy nem eléggé hordja szívében a magyar földmivélő osztály érdekeit.

Egyébiránt azután a sok czikk és beszéd után, melyekben e kérdéseket fejtegettem és igyekeztem a magyar néppel megértetni, hogy miben áll hazánk érdeke és a nép jövődöbeli jóléte, helyesnek véltem olyannemű érveléshez nyulni, mint a milyennel a híres csillagász Arago élt, midőn Lajos Fülöp francia király akkor még kiskorú gyermekeit a matematika elemeire tanította. Egy theorémát sehog sem volt képes megértetni a fiatal hercegekkel, kik a theoréma igazságát folyton kétségbeviták. Arago nem tudván mihez fordulni, hogy meggyőzze fenséges tanítványait, azt

mondta végre nekik: »Fenségek! Becsületszavamat adom, hogy e geometriai tétel igaz.« És a mit a fiatal orleáni hercegek a matematika bizonyításának el nem hittek, azonnal elhitték az ősz tudós becsületszavának.

Én is azt mondom a magyar népnek: Mikor félrevezetnek titeket és közibétek megy valaki mondani, hogy az a párt, mely Kossuth apátok fiával együtt működik, oly dolgot akar, a mi ellenkezik a magyarnép érdekeivel, ne sokat okoskodjatok, de egyszerűen tekintsetek szíveitekbe; a minthogy a fiatal hercegek nem hittek a tudomány örök igazságainak, de hittek az ősz tudós becsületszavának, úgy ti se higgyetek a sok okoskodásnak, — de higgyetek annak, hogy Kossuth apátoknak fia csak javatokat akarhatja! Erre én is, mint az ősz tudós becsületszavamat adom néktek és bár gyenge, gyarló hangon, de meghalt apátok forró szeretete beszél belőlem hozzatok!

Kossuth Ferencz.

Harmincz millió deficit. Most adta ki a pénzügyminiszter a magyar koronához tartozó állampénztáraknál 1896. évi április hónap 1-től június hónap végeig előfordult bevételek és kiadásokról szóló kimutatást. A második negyed pénzügyi eredményei csöppet sem biztatóak. Jól tudjuk, hogy hazánkban az év első feléből nem lehet következtetést vonni az egész év pénzügyi eredményeire, hiszen az aratásból az első félév végéig egy krajczár sem megy még az állam kaszájába, de semmiesetre sem mondhatjuk örvendetesnek a W e k e r l e pénzügyministerségének idejéből nem emlékszünk arra, hogy az első félév majdnem 30 milliónyi deficit t t e l z á r ó d o t t v o l n a. Az állam kiadása ugyanis a második negyedben 115.755.300 frt 47 kr. bevételei pedig 112.420.693 frt 80 krajczárra rugtak, a kiadások tehát 3.234.606 frt 67 krajczárral mutak felül a bevételeket. Ehhez most hozzáadva az első negyedévnek deficitjét 26.206.873 frt 04 kr., az első félév minuszra 29.542.479 frt 71 krajczárra rug. Tekintve pedig, hogy az 1895. év első felévének pénzügyi eredménye csak 24.506.959 forinttal sántított, ennek az évnek még a tavalyinál is öt millióval nagyobb a deficitje.

A magyar kvótadeputáció szeptember közepén, — mint értesülünk, — újra megkezdte tanácskozásait, s tárgyalni fogja dr. F a l k Miksának második renuncziáját. Nem valószínű, hogy aztán a két kvótadeputáció Bécsben össze fog gyűlni közös tanácskozásokra.

Horvátországi kérvény — magyar iskoláért. Örvendetes hír érkezik Horvátor-

22.
Szolid szolgálat jótállás mellett.
Folyton friss töltésű ásványvíz k.

szágból: olyan a minőt még nem nyílt alkalmat regisztrálni a magyar sajtónak. Nagyszámú vukovári polgár kérvényt adott be a horvát kormányhoz, hogy az ottani reáliskolába hozza be kötelező tantárgyul a magyar nyelvet. Kérvényükhöz alapos és hazafias indokolást csatolnak. Vivant sequentes!

A bankkérdés. A N. Fr. Pr. értesülése szerint, a kormányok és a bankvezetőség rövid idő alatt ismét megkezdik tanácskozásait, mely czélból Lukács László pénzügyminiszter e hó 26-án Bécsbe érkezik. Ugyancsak a N. Fr. Pr. értesül arról, hogy a bankvezetőség és az osztrák kormány között a magyar kormány fogja a közvetítő szerepét betölteni.

Lajos napján.

Debreczen, aug. 24.

Két esztendeje már, hogy szomorú ünnepe ez a nap a magyarnak. Kétszer már úgy hozta elénk az időnek végtelen forgása, hogy csak emlékeinknek élhettünk, csakis emlékét áldhattuk a mi apánknak, — de egészséget s még hosszabb életet nem kívánhattunk neki, mert már halott vala . . .

S azóta mintha még bensőbb volna a mi érzésünk ezen a napon . . . Bensőbb, mert hálánk, szeretetünk imádásunk érzete mellett a megdicsőült iránt, felel annak tudata is szívünkbe, hogy immár magunkra vagyunk utalva, — hiába nézünk délfelé, már nem hoz a szellő, nem a vasut biztatást, segítséget, életerőt az Ő csodás ü z e n e t e i b e n .

Engedtessek meg ezért nekünk, hogy ezen a napon, amelyen az Ő emléke kétszeresen legyen áldott, — az Ő emléke által magunkról elmélkedjünk.

Tekintetünk visszazárl az ötven év előtti időkre 1846 végére és 1847 elejére.

Akkor is egy a nemzet előtt gyűlöletes uralom ellen való küzdés érte el tetőpontját az 1847-ben bekövetkezett követválasztásokkal, amelyek aztán meg is buktatták. — Ma ugyanígy állunk.

Egy a nemzet előtt gyűlöletes szövetség

egyik főkapcsának újból való összekovácslása, avagy szétzakitása előtt állunk s előttünk vele együtt a képviselőválasztások előjátéka veti előre egyiknek félelmes, a másiknak biztató árnyékát. — Merítsünk tehát tanulságot, a multból, hogy biztos alapokra építhesük fel jövőnket.

Ötven évvel ezelőtt nem a nyílt, hanem a titkos ellenségek, a magyar bőrbe bujtattott osztrákok voltak a mi ügyünknek legnagyobb hátráltatói, hogy győzött a jobb, annak egyedüli létesítője K o s s u t h Lajos lángszava s a magyar népnek az Ő igazát védőben való bizalma volt, különben elvesztünk volna.

Vajjon ma, midőn harmadszor hozta elibünk névnapját azóta sz idő kereke, hogy Ő maga testben és lélekben visszatért oda, a honnan vételet, előállván ugyanaz a helyzet, a mi ötven év előtt volt, van-e, lehet-e reményünk a győzelemre?!

Jól jegyezzük meg, hogy akkor K o s s u t h Lajosban való bizalmunk, az Ő szavának ellenállhatatlan varázsa volt, a mi a magyarság diadalát kivívta, ma pedig az Ő emléke áll tisztán előttünk, az Ő szavai, jóslatai, intései mint tüzes nyelvek röpködnek felettünk most, midőn Ő már elköltözött, csakis szemünknek kell lenniök a látásra és füleinknek a hallásra, hogy megértsük s rohanjunk ma is a tűzbe utánuk ha kell s terjeszszük az Ő igéit mindig, mindenütt és minden időben.

S mire tanítanak bennünket azok a tüzes nyelvek? Ime lefordítok egy párat a mi közönséges beszédünk értelmé szerint. Magyarország csak úgy lehet boldog, ha politikailag független; politikai függetlensége azonban csak akkor mondható biztosított, ha népének életével és vagyonával, azaz hadseregével, iparával és kereskedelmével önállóan rendelkezik. Ez a három az a kar, a mely után a nemzet a világgal érintkezik. Az a nemzet, a melyik a saját hadseregére támaszkodva iparát és kereskedelmét a maga érdekeinek megfele-

lőleg képes és akarja irányítani, megelégedetté és boldoggá teszi minden tagját, bármely foglalkozásban legyen is; mert a hivatalnok, a tőkepénzes, szóval mindenki, a kinek vagyona, vagy jövedelme készpénz, akkor rendezheti be dolgát helyesen, ha munkájáért avagy tőkéjéért nagy jövedelmet huz és szükségleteit mégis jutányosan szerezheti be, — a mezőgazda pedig szintén csak úgy boldogulhat ha a termeléshez szükséges eszközeit olcsón szerezheti be s a termékeinek ára nagy. Ezt a feltételt azonban csak önállóan és czelszerűen vezetett ipari és kereskedelmi politika elégítheti ki.

Ugyanezt hirdette ötven évvel ezelőtt K o s s u t h Lajos s ime ma épen arról kell határoznia a nemzetnek.

Ma, Lajos napján arról kell elmélkednünk vajjon akarjuk-e, hogy Magyarországon mindenki boldoguljon? Ha igen úgy meg kell ragadnunk az alkalmat, hogy ipari és kereskedelmi politikánkat önállóvá tegyük, az lehetővé fogja tenni, hogy mezőgazdaságunkat is képessé tegyük a korral való haladásra, a megváltozott viszonyok közt leendő boldogulásra.

Mindenki látja ezt, csak a mi kormányunk nem. Épen most történt, hogy a banktárgyalások megakadtak, most a bank olyat követel, hogy még az osztrák kormány sem hajlandó megadni s a magyar kormány nem hogy kapna az alkalmat s megcsinálna az ő n a l l ó n e m z e t i b a n k o t : maga megy fel újra Bécsbe, hogy megpróbálja kiengesztelni a haragos bankot.

Bizony, a titkos ellenségeink ölnék meg bennünket. Azok ellen csak egy gyógyszer van: bizalom K o s s u t h Lajos elveiben s azokban, akik ezt hirdítik! Kik azok? Nyíltan áll előtted, édes jó magyarom, de azért ma, Lajos napján kirom betűkkel: Hazajött az ő fia, aki im fentebb is figyelmeztet téged: állj mellé és szaporítsd a pártját, a függetlenségi és 48-as pártot, meglásd, az ipari védvámokból a mezőgazdaságnak lesz haszna s csak a magad javát mozdítod elő, midőn hallgatsz

A „DEBRECZEN” TARCZAJA.

Lajos napján.

A „Debreczen” számára írta: Kovácsy Kálmán.

Ha annak a sok sohajnak
Egyszerre csak hangja kelne,
Mely még ma is ajkunkra tör
S szállni volna vágya, kedve:
Hogyan, völgyön, rónaságon
Milyen vihar kerekedne!

Ha abból a sok bánatból
Felleg gyűlne fönn az égen,
Mely még ma is érte támad
Örök lelkünk szentélyében:
Egyetlenegy szemernyi hely
Nem maradna ti-zta kéken!

S ha az a sok elhullott köny
Egy:ól-egyig együtt lenne,
Mit ma is még szemünkbe hajt
Nehéz sorsunk síró tele:
Édes hazánk szentelt földje
Mindenütt mély tenger lenne.

Arany és Petőfi.

A Kisfaludy-társaság segíteni akart azon az irodalmi hiányon, hogy Arany János életéről részletes összefoglaló munkát még mindig nem írtak, s ezért két év előtt készséggel fo-

gadta Gyöngyösy László középiskolai tanárnak azt az ajánlatát, hogy a nagy költő életéről hosszú éveken át szorgalommal gyűjtött adatokat és műveiről irt eddig kiadatlan tanulmányait szerves egészbe foglalva, egy teljes Arany Janossal fog a világ elé lépni.

Az író és a társaság elnöksége közt folyt tárgyalás nem maradt meddő. Gyöngyösy nagy becsvégygyal és munkakedvvel fogott hozzá műve megírásához, melyre ugyszólván egész eddigi életén át tett előkészületeket. Hat hónap alatt elkészült a munka első része, mely Arany ifjúságának és férfikora delelőjének történetét 1861-ig, Budapestre való felkötözéséig foglalja magában, s a Kisfaludy-társaság, mely a kéziratokat megkapta, elhatározta, hogy a művét, melyben „igen sok adat van és mely a költő életére új fényt vet”, a társaság évkönyvében fogja kiadni. Erről a szerzőt hivatalosan értesítették.

E nagybecsű és terjedelmes munkának addig is, míg az évkönyvben megjelenne, az E g y e t é r t é s után közöljük egy igen érdekes fejezetét, azt, a melyik Arany és Petőfi egymáshoz való viszonyát tárgyalja.

Amily bizonyos, hogy e két lánglelkű költőnél nagyobb és tartalmasabb jelensége nincs a magyar irodalomnak, ép annyira kétségtelen, hogy a magyar irodalom történetnek sincsen érdekesebb fejezete annál, a mely az Ő találkozásukat, érintkezésüket és egymásra való hatásukat tárgyalja. Olyan történet ez, mely akkor is örökké új mardoa, ha már Gyöngyösy előtt is kimerítően megírták volna, mennyivel érdekesebb lesz azonban a magyar

olvasó közönségre nézve egy olyan író feldolgozásában olvasni ezekről, ki zarándok gyanánt elment mindazokra a helyekre, hol Arany lakott, vagy életében megfordult, fölkutató minden zugot, hol életének legkisebb adatát sejtette, levéltárakat, könyvtárakat, hivatalokat, családíratokat, mindent, a mi czéljainak megfelelt s a mi hozzáférhető volt.

Ezért irhatta könyvéről a hivatalos bírálathoz, hogy tele van új, eddig merőben ismeretlen adatokkal, melyek a nagy költő életére új fényt vetnek.

De álljon itt maga az Aranyról és Petőfiről szóló fejezet.

„És mily sokat nyerek! Pusztán a pályabér
Majd elhomályosít, midőn felém ragyog.
De hát a ráadás? Lelkem, lelkéig ér,
Hogy drága jobb kezed osztályosa vagyok.”

(Ellentétes jellemök. Az első látogatás. A triumvirátus. Murány ostroma. A Nép barátja. Arad alatt. Utolsó érintkezés Petőfivel.)

Arany ifjúsága delelőre jutott. A költői dicsőség ott kereste fel az érett férfikor küszöbén. Viruló egészségnek, teljes testi erejének örvendett. Csak kevéssel volt magasabb egy középtermetű embernél, sem nyulánk, sem zömök. Tagjai gömbölyűek, nem kövérek ugyan, de husosak. Első látásra is erős férfunak tűnt föl. Különösen, mikor az ülést és a sok tanulást időnként abban hagyva, kis gyümölcsösében foglalatoskodott, szemlátomást gyarapodott erőben, sárgás-halavány orcája is neki pirosodott. De éjjeli, nappali temérdek ülő munkája folytán, testmozgása nehézkes s ballába

az ő szavára és lábod nyomán kihajt a rózsát: Magyarország a z d a s á g i, hogy abból majd kivirítson a l l a m i f ü g g e t l e n s é g e l

Fejő.

Szőlősgazdák figyelmébe.

A városi tanács a következő hirdetést teszi közé:

Az állami italméresi jövedékre vonatkozó törvényzikk módosításáról szóló 1892-ik évi XV-ik törvényzikk és ennek végrehajtása iránt 51,015. sz. a. kiadott utasítás értelmében szükséges tudomás és alkalmazkodás végett következőkről értesítetik a lakosság:

1. A bor után járó italméresi adó, és a bor fogyasztási adó, «boritaladó» elnevezés alatt egyesítették, és az 1894-ik év január 1-ső napjától kezdve az árszabás szerint így egyesítve szedetik, vagyis hektoliterenként a) a bor és mesterséges bor után 6 frt 35 kr, b) a bormust és szőlőcsefrefre után 4 frt 76 kr boritaladó szedetik.

2. Azon szőlősgazdák kik szeszese italok kimérésével, — vagy kismértékben való elárulásával nem foglalkoznak, abban a kedvezményben részesülnek, hogy saját termésű boraiktól a h á z i s z ű k s é g l e t r e s z á n t b o r m e n n y i s é g u t á n i t a l a d ó f e j é b e n e z e n t u l i s c s a k a j e l e n l e g f e n n a l l ó f o g y a s z t á s i a d ó n a k m e g f e l e l ő r é s z t f i z e t i k, v a g y i s h e k t o l i t e r e n k é n t b o r u t á n 3 f r t 3 5 k r t, a b o r m u s t é s s z ű l l ő c s e f r e u t á n 2 f r t 5 2 k r t f i z e t n e k.

3. A fentebb jelzett kedvezményre igényt tartó szőlős-gazdák kötelesek a b e l i i g é n y ű k e t s z e p t e m b e 1 5 - i g, h a p e d i g a s z ű r e t v a g y r é s z l e g e s s z ű r e t s z e p t. 1 6. e l ő t t t a r t a t n é k, a s z ű r e t m e g k e z d é s e e l ő t t a k e r ő l e t i r e n d ő r - a l k a p i t á n y s á g o k n a l s a j á t é r d e k ű k b e n m u l h a t l a n u l b e j e l e n t e n i, h o l b e m o n d á s o k f o l y t á n á t n e z e t e b e f o g l a l a n d ó: a b e j e l e n t ő n e v e, l a k h e l y e, h á z s z á m a, c s a l á d t a g o k s z a m a, a s z ű l l ő b i r t o k t e r j e d e l m e h o l d a k b a n, a h á z i f o g y a s z t á s h a n f e l h a s z n á l t b o r é v i á t l a g o s m e n n y i s é g e h e k t o l i t e r e k b e n, a h á z i f o g y a s z t á s r a é s n a g y b a n (5 6 v a g y t ö b b l i t e r t e v ő m e n n y i s é g b e n) v a l ó e l a d a s r a s z á n t b o r m e n n y i s é g e h e k t o l i t e r e k b e n; t e h á t a b e j e l e n t ő k a

fentebbi adatok tudásával jelenjenek meg a rájuk nézve illejkés kerületi alkapitányságoknál

4. A házi fogyasztást megillető kedvezményes adótétel rendszeren csak oly mennyiségű borra terjed ki, a mennyit e célra az illető bejelentett; ha azonban e mennyiséget a szőlős gazda a bejelentés után akar felemelni, akár leszállítani óhajta, tartozik ezt, az adószedő jogosultnának meg a leszállítás ideje előtt bejelenteni.

5. Azon szőlősgazda, — kinek évi termése 5 hektoliter meghalad, vagy termésének egyrésztét nagyban (vagyis legalább 56 liter mennyiségben) óhajja elárulítani, szemleivet nyers az adót a mennyiben adómentes leszámításnak nem volna helye. két havonként tartandó rendes leszámolások alapján — fizeti.

6. Adómentes leszámításnak a fogyasztási adó törvény és szabály 44. 45. §-ai alapján, a 46 §-a értelmében pedig akkor van helye, ha az illető szőlős gazda legalább 56 liter bormennyiséget más a város határterületén szintén szemleivel bírónak átenged, vagy más beszédesi körbe kivisz, de az ott irt feltételek szemlelőlt tartása mellett.

7. A leszámolás alkalmával adómentes leszámítás után mutatkozó borhiány megadózándó és pedig a kedvezményes adótétel alkalmazásával akkor, ha a hiányzó bor házi fogyasztásba használtatott el, — ellenben a teljes italadó tételei szerint akkor, ha az eladás, az adómentes leszámítást megállapító feltételek hiányával történt, például ha ugyan abban a beszédesi körbe lakó oly egyennek engedgettezték át, ki szemleivel nem bír.

8. Oly szőlősgazda pedig, ki egész bortertermését házi fogyasztásra jelentette be, de termése 5 hektoliter meg nem halad: köteles az egész termés után a kedvezményes adót, a törvényes bejelentésekor, vagy a bortertermés felvétele alkalmával azonnal lefizetni, és ha ezen borainak egy részét nagyban (legalább 56 liter mennyiségben) elárulítani akarja, a szabály szerint már befizetett fogyasztási adó semmi esetben sem térítetik vissza, sőt a városban szemleivel nem bír felnek átengedett bor mennyisége után az italadónak fizetetlen részét is (italméresi adót) tartozik lefizetni.

9. Minden más esetben jövedéki kihá-

gás esetét kivéve, a vevőre hárul az adófizetési kötelezettség.

10. Kihágások esetén ha t. i. eladott bor házi használatban elfogyasztottnak jelentik be, — vagy házi fogyasztásra bejelentett bor bejelentés nélkül adatik el, a házi fogyasztásra bejelentett egész bormennyiség után befizetendő a teljes italadó, ezenkívül a megrövidített adó 1—8 szorosig, a mennyiben pedig az adó nem tudatik, 1—500 terjedhető bírság szabandó ki, — és a kihágást elkövető szőlős gazda e törvény 2-ik §-ában foglalt kedvezmény elvezetésétől azon évre kirekeszthető.

Kelt Debreczenben, 1896. aug. 13-án.

A városi tanács.

Nemzetközi roulette-bank Budapesten.

aug. 22.

Blanknak, a monakói játékbarlang fő-résztvényesének megbízottjai, a hetvenes évek elején Budapesten járt, hogy egy nemzetközi játékbarlangnak alkalmas helyet keressen. — Nagyon megtetszett neki a Margitsziget s szerette volna megszerezni. Milliókat ajánlott a szigetért s mesés összegeket a fővárosnak építkezésére. Természetesen, Blank ur megbízottjával szóba sem álltak s a Budapesten célba vett nemzetközi játékbarlang terve dugába dőlt.

Mi akkor érthető okokból meg nem valósult, megvalósult az idén a milleanáris esztendőben. Egy francia társaság Budapesten nemzetközi roulette-bankot állított fel s már meg is kezdte működtetését.

Konstantinápoly Budapesten című vállalatnak sikerült az, mi Blanknak nem sikerült. A vállalat közvetítésével L a t a p i e T r o n q u e t francia tőkepenzes megalapította Budapesten a nemzetközi roulette-bankot.

De csak rövid ideig működött a bank, az az eszeveszett játék csak egy estét át folyt Konstantinápolyban, mert G y a l o k a y Lajos rendőrtanácsos, az I. kerületi kapitányság vezetője karhatalommal szüntette be Bu-

egy hajzálynyival rövidebb lévén, járására nem ugyan sánta, de imbolygó, ödöngő volt. Talán ez az oka annak, hogy bár a zenét szenvedélyesen szerette — soha sem táncolt. Arcszíne rendszeren halavány-sárgás, de kicsit est mo o z g á s u t á n i s n e k i p i r u l ó. — Haja erősen barna, göndörségre hajló, hullámzatos és sűrű, erős növése. Bajusza fekete, tömört, két oldalt lefelé álló, mint félig kiterjesztett madárszárny. Szeme apró, fénylő, fekete, közellátó. Ha meszszebbre akart nézni, szeme először megrebbent, aztán összehúzódva kereste a tárgyat, a mit látni akart. Természetére nézve igen komoly és hallgatag, ha beszélt, szükségből szölt és keveset. A ki nem ismerte, komor, zord embernek vélte. Pedig bizalmas körben tréfás, vig; kedves, humoros mesélő. Ha valakivel a maga szelid költői módjával tréfáldozni kezdett, olyankor szeméit kissé összehúzva, kinyitott jobb hüvelykujjával bökdösött felé.

Mindenütt nagy leskesedéssel beszéltek a bírálók Toldi ról. Arany Jánost mint tünelnyes népköltőt emlegették. A pesti írói körök figyelmé nagy érdeklődéssel fordult a vidéki nótárius felé.

Petőfi Erdélyi Janostól még melegebben elkérte a kéziratot s határtalan lelkesedéssel olvasta el. Már február 4-ikén irt levelében égő szenvedélylyel pár sorban magyarázza, hogy a nép költészet teljes diadalától várja a nép felszabadulását. Égbe a a népet, pokolba az arisztokráciát! A levélhez mellékelt köllemény hatalmas, költői megnyitó zenéje a nyilvánosságra készülő Tol-

nak. Nagy erővel fejezi ki azt a meglepetést a mely a bírálókat, olvasókat egyformán elfogta a mű olvasásakor. Azután átesap kedves eszméjére, hogy a dal a népek legyen egy-egy vigasztalás, olyan mint egy édes álom a kemény nyoszolyán. »A m i t é n n e m e g é s z d i c s t e l e n ű l k e z d é k, F o l y t a s d t e b a r á t o m t e l j e s d i c s ő s é g g e l — e z á r s z ó k b a n n e m c s a k a n a g y e l i s m e r é s, d e a j o g o s ö n é r z e t, h i a s á g i s b e s z é l, a m e l y a z u t t ö r é s t, A r a n y f é n y e s f e l t ű n é s é t s a j á t h a t a s a k ö v e t k e z m é n y é n e k v a l j a.

Valóban semmi sem jellemzőbb a két költő egyéniségére ez üdvözlésnél s a rá következő válasznál. Petőfi folytonosan erős lelki indulatok közt hányódik. Az érzésszerű szavára a ig hallgat, szeretete lelkesedése épen olyan tuláradó, mint a mely határt nem ismerő haragja, gyűlölete. Pihenője a teljes fásultság. A sors csapásai, szenvedései, nem hogy megtörték volna, hanem még makacsabbá tették. Arany teljes ellentéte Petőfi nek.

Szive melyén benne is erős érzések vívdóttak egymással. Ott kavargottak bensejében mint a tő örvénye, a mely sima tükröt mutat a világnak. Érzései csak őt magát emésztették, csak erős külső körülmények hatása után nyilvánultak tettekben. A csalódás ha nem is törté meg, de habozóvá, töprengővé tette, elzibbasztotta tettvagát. A boldogság messziről látszott feltűnni előtte, de elindulni felé, ehhez nem volt meg benn a kellő határozottság. Így aztán sehose volt meglege-

dett. Szalontáról az írói központba. onnan vissza-vissza vágott.

Igy emésztődött, főtt, mindig magában. Petőfi örökös nyugtalansággal kereste az érzelmek szélsőségeit. A mely könnyen határozta el magát mindenre, épen oly könnyen lelkesedett, gyűlött, szeretett. Az érzelmek e változó féktelen öröm, lelkesedés, harag gyűlölet erős önérzet, páthosz, a humor a játszi vidámság színeképei szédítő rohamossággal váltják egymást Aranyhoz írott leveleiben is. Arany válaszaiban nyugodt, józan, végtelenül szerény és hálás szívvel ragaszkodó költő kollegájához Mily megindító közvetlenséggel szól Izaparti jó barátjáról, Szilágyiról! Már Petőfihez irt első levelében is mily önbizalmatlansággal kérde: nem volna-e képtelenség a nép nyelvén irt komoly eposz?

Ez éles, nagy lelki különbségek után senki se várhatta, hogy barátságuk benső, mély és tartós lesz. Pedig azzá vált, még csak össze se zördültek soha, pedig ez Petőfi más barátjaival sorra megtörtént. Mintha elenkező lelki sajátosságok forrasztották volna őket össze. Arany gyönyörködve nézte Petőfi vérmes reményeit, nyughatatlan, heves viselkedését, a mit rakoncátlan jó kedv váltott fel. Mindezek csiráit magában is látta, de még tárgult, mely a kényesebb pillanatokban rendíthetetlen komolyságával segít magán, s derűs perczeiben jóízű humorával mulattat.

(Folyt köv.)

dápesten a nemzetközi roulette-bank működését.

Konstantinápolyban a volt petróleumgyár helyiségeit átalakították színpaddá. A nemrégiben importált francia orfeumtársaság ültötte fel színpadát a bűzös, dohos helyiségekben s üzte vig mókáit, dévaj tréfáit a Konstantinápolyba rándult közönség mulatságára.

A beavatottak azonban tudták, hogy a volt petróleumgyárnak van egy földszinti helyisége, nem kevésbé dohos, nyirkos, mint a többi, csak hogy itt sem színpad, sem nézőtér nincs, de van egy széles, zöld posztóval bevont asztalrajta harminczkétrézzel bevont mélyedés, a mélyedések felett apró lobogók az európai államok színeivel s egy elefántcsont golyó, mely fel és alá gurul az asztalon.

Ez a helyiség szolgált a roulette czéljaira. Szerdán este tíz órakor gyülekeztek először a játékosok s csakhamar felhangzott a nemzetközi jelszó: *Faites votre jeu messieurs!* A le kisebb tét egy korona volt, a legnagyobb tét három koronában volt megállapítva, de csak névleg, mert ennél jóval nagyobb összegeket is elfogadott a croupier.

Alig telt el fél óra, a teremben mozogni sem lehetett. A golyó gurult ide-oda s ha valamelyik nemzet zászlójával ellátott mélyedésbe gurult, a croupier harsány hangon jelentette:

— *La France a gagné! La Russie a gagné! Franciaország nyert, Oroszország nyert.* A legnagyobb nyermény volt a tettekhatszorosa. Első este már nagy pénzforgalom volt a bank körül, a bankár meg a croupierek *Lartique Baptiste, Durand Eugen* elégtelen tekintettek szét a játékos sokaságán, a bank legjobb auspiciumok között kezdte meg működését.

Réggel 4 óra tájban vége szakadt a játéknak, a játékosok elszéledtek, a bankadó meg alkalmazottjai is távoztak. Aznap este 10 óra tájban újra gyülekezett a publikum s gyéren rakták a bankot. Egyszerre csak kinyílik az ajtó s belép *Gyalokay László* rendőrtanácsos a színpadra. A játék rögtön félbeszakadt.

A croupierok ijedten ugráltak el helyeikről, szótlanul várták a történendőket. Gyalokay első intézkedése az volt, hogy a közönséget eltávolítsa a teremből. Kint a szabadban a kíváncsiak egész tömege állt körülveték az épületet, felkapaszkodtak az ablakpárkányzatra s úgy néztek, mi történik odabent.

Odabent pedig ezalatt Gyalokay a törvény nevében beszüntette a játékot, erre Szávost Alfonz, a Konstantinápolyi igazgatója kijelentette, hogy a társulat miniszteri engedéllyel tartja fenn a bankot. Ezt a kijelentést a társulatnak jelen volt alkalmazottai, dr. László Frigyes, Vas Aladár, Verner Sándor is megerősítették. De mikor a rendőrtanácsos felhívta az igazgatót, hogy mutassa hát meg a miniszteri engedélyt, Szávostnak nem volt módjában a rendőrtanácsos felhívásának eleget tenni.

A teremben nagy zűrzavar keletkezett. A bank tulajdonosai meg a vállalat alkalmazottai egymásra néztek, támasztalanul állottak a törvény emberei előtt. Erre a rendőrség lefoglalta a bűnjelöl szolgáló golyót, zászlókat, jkönyvet vettek fel az egész dologról, melynek befejeztekor Gyalokay felhívta a jelenvoltagekat, hogy hagyják el a termet, mi meg is történt.

Igy hiúsult meg Budapesten a nemzetközi roulette-bank. Nem hagyhatjuk azonban enlites nélkül azt a körülményt, hogy miért adott az I. ker. előjáróság a volt petróleumgyár bűzös-nyirkos helyiségeiben a khatásienge délyt? Tudnia kellett, hogy azokban a szobákban olyan dögleletes a levegő, hogy ott ember egészségének veszélyeztetése nélkül alig tartózkodhatik.

A rendőrség az általa felvett jkönyvben foglalt tények alapján úgy a bankadók, mint a vállalat igazgatósága ellen a kihágási törvény alapján indítja meg az eljárást, de megindítja azok ellen is, kik a játékban részt vettek, mert

ezek is az 1879. 40. tcikkbe ü közö cselekményt követtek el.

Konstantinápolyban csak rövid ideig hangzott a croupier rekedt kiáltása: *Faites votre jeu messieurs!* Felváltotta az a másik, a csendesebb szózat:

Rien ne va plus! Nem lehet többet tenni!

Ujdonságok.

— Alkalmi tudósítónktól. —

Debreczeniek a Balatonon.

Budapesten a múlt héten volt meg az összes magyar dalegyletek országos dalversenye. Ott a 33 év óta fennálló híres debreczeni dalárda — mint már annyiszor — ezúttal is valamennyi versenyző egyletek közül az első pályadíjat nyerte!

Örömben aztán elhatározták, hogy — ahol még sohasem voltak — elmennek megnézni a hullámzó Balatont s ott, kik szívüket nem adták oda soha másnak — most azt megosztották a debreczeni testvérekkel s oly igaz szívveréssel szorították őket kebelükre, mint hőbben édes véreiket nem ölelheték.

Bár rövid párnapot töltöttek körükben; de örökfeledhetetlen szép napok voltak azok s egész hátralevő életükre ott hagytak lelkükben az ő romlatlan jó lelkük mását, mit a Balaton vidékiek mint legbecesebb talizmánt fognak megőrizni s a debreczeniek sem feledhetik s nem is fogják őket elfeledni soha, kik a mi édes magyar tengerünk, kincses Balaton partjain oly barátsággal s vendégszeretettel fogadták városunk diadalutát tett dalárdáját, mely mar a legelső pillanatban lelkük tablájára vésődött, csak a ha'ál törölheti le.

A debreczeni dalegylet a Balatonalmádiakat tisztelték meg legelőször, hol lombdiszes, zászlós kikötőben ott várta őket a fürdő egész közönsége s Brenner Lőrincz a derék társasági elnök gyönyörű beszéddel fogadta őket s azt mondta, hogy ime: »palotánk, házaink kicsinyek deszivünk nagy — oda mind befogadunk benneteket jó vendégek!»

Majd a fürdő ifjusága nevében dr. Veghely Kálmán üdvözölte a dalegyletet, mire Lengyel Imre diszelnök s Márk Endre elnök felelték meleg, megható szavakban, mire a Rakóczyra zendített a zenekar s azután megindult a menet a társasági parkon át a dűrdői étterembe, hol bankett várta őket, s itt aztán jó étel fal mellett üdültek, s csakhamar megeredt a lelkeszellems tósztok arja s kölesönös elragadtatás között emeltek poharat a vendégek és vendéglátók derék tagjai.

Este 1/8 órakor pedig hangverseny volt. Tömvé volt az óriási terem zuga s a »Veszprémi Eüggetlen Hírlap« meg sem kísérli a a büvösszép concert leírását, csak annyit mond, hogy nincs az az orgona a világon, amely tisztább, összhangzóbb szimfóniát adna, mint ez az igazán »híres dalárda«.

Ki is jutott minden számnak bőven a tapsviharból.

Rendkívüli hatást tett s óriási sikert ért el lapunk belmunkatársa, Kovácsy Kálmannak »A magyarok Istennéh ez« című remek ódája, melyet ott is, mint Debreczenben aug. 2-án, Szabó Antal 3 th. egyf. tag szavalt s pompás, olvadó érzéhez hasonló hangja megrázott minden lelket s frenetikus lelkesedésre ragadta a hallgatóságot.

Táncz volt aztán hajnalig, A jó almádiak,

debreczeniek együtt járták a ropogós cárdásokat; künn a fák alatt pedig hangzott a dal, csengett a pohár.

Másnap Keszthelyen hangversenyestek, itt a czonczert a balatonparti szálló terraszán volt s itt is fenyesen sikerült.

Pénteken délben érkeztek vissza Füredre s délután két hajón átrepültek Tihany »riadó leánya«-hoz hol a házi gazda, a derék apát-ság a monostorkertében vendégezte meg őket s alig tudtak egymástól elbucszni, midőn visszaindultak Füredre. Itt is óriási közönség rajongtt a gyönyörű dallamokon és sokszoros tapsviharban tört ki Szabó Antal szavalatára.

Legszebb s legemlékezetesebb momentuma volt e balatoni kirándulásnak a kálvinista Róma méltó képviselői megjelenése a biborhercegprimás parkjában, honnan a legnépszerűbb biboros meleg kézzszorítását s egy-egy viragbokrétát hoztak el örök emlékül Debreczenbe.

Sic iitur ad astra!

* **Iskolai étesítés.** Az ágost hitv evang. elemi iskolában a tanköteleseé beiratása szeptember hó 1—4. napjain lesz a Miklós-utca 1905/6 sz. a. levő iskolai helyiségében, és pedig d. e. 9—12 óráig, délután 3—5-ig. A felévi tandij a beiratás alkalmával fizetendő. A kik tandijmentességért akarnak folyamodni, ebbeli kérelmeket a beiratáskor jelentsék be. Debreczen 1896. aug. 24. Marteny Lajos az ág. hitv. ev. iskola-szék elnöke.

* **Török csendőr tábornok** Budapest-ről városunkba érkezett, hogy a szárnyparancsnokságot megvizsgálja.

* **Csak fertőzött sertések.** Miniszteriumi rendelet teszi közhírré, hogy Budapest Ferencvárosába csak fertőzött, vagy korlátozott helyekről lehet és szabad sertéket szállítani s a ruhalevel lapján pedig felülvizsgálendó, hogy a zariat mi okból történt s ugyane rendelet tudatja azt is, hogy a földadással a vizsgálatot nem áltami, hanem hatósági közeg eszközi.

* **Kellemes hír.** Debreczen város határában a sertésvész szünőben van s közel az idő, hogy a zár alól fűszabaduljon.

* **A zenede közgyűlése.** A debreczeni zenedek az ügyrend tárgyában f. hó 23-ára összehívott közgyűlése részvétlenség miatt megtartható nem levén: a folyó hó 30. vasárnapnak délelőtti 10 1/2 órájára, az egylet helyiségébe ujonnan kitűzött rendkívüli közgyűlésre az egyleti tagok azon megjegyzéssel hivatnak meg hogy számra való tekintet nélkül, érvenyen fognak határozni. Debreczen 1896 augusztus hó 23-án. Az elnökség.

* **Kiszolgált altisztek sérelme.** A kiszolgált es erről igazolványt nyert altisztek részére az állami hivataloknál rendszeresített összes szolgáló és alsóbb rendű irodai és kezelési hivatalnoki állásokra tudvalevőleg elsőbbséggel bírnak. Ezen elsőbbségi joguknak azonban a kiszolgált altisztek legtöbb esetben nem sok hasznát vehették, részint mivel az említett állásokra a pályázatot az illető hivatalok többnyire ki sem hirdették, részint pedig, mivel a kiszolgált altisztek fölött másokat részesítettek előnyben. A belügyminiszter most fölhívja az egyes törvényhatóságokat, hogy a szóban forgó állásokra mind n egyes esetben pályázati hirdetményt tegyenek közzé s ezeknél a pályázatoknál a kiszolgált altiszteket az őket megillető előnyben részesítsék.

* **Nagyhat és Nagymajor** a debreczeni fűzesabonyi vonalon levő állomások megszüntek fel- és lerakodó helyekül szolgálni.

* **Esküvő.** Érdekes esküvő volt tegnap délután a kis-uj-utcai 1751 sz. háznál kevés — de intelligens közönség előtt. Az Angelotti daltársulatának működő Fortuna csoport egyik tagjának Glück Henriknek lobbantotta szívet szerelemre egy szép szőke debreczeni leányka — a ki még imadója a művészetnek és így művésznek is, és mihamar megértették egymást. Szerelmüket tehát tegnap kölcsönösen megpecsételték azzal, hogy a pap előtt mondták el a holtomiglant és így most már Glück Henrik és Stern Róza együtt haladnak a boldogság útja felé, a mit a közönség jó sok kívánataival egyetemben mi is szívből óhajtuk, hogy mielőbb megtalálják. Az igazgató e nap örömeire tegnap este disz előadást rendezett — a melyre igen szép számu közönség gyűlt össze, nem zavartatva — az esti igen kellemetlen csunya időjárástól sem.

* **Halálozás.** A következő gyászjelentést vetük: A legmélyebb fájdalom Iesujtó érzetével tudatjuk felejtethetetlen jó ferjem, szeretett nagybátyánk és aldozatkész jó rokon néhai polgár TÓTH FERENCZNEK folyó hó 23-án d. e. 9 órakor áldásos életének 81-ik, boldog házasságának 52-ik évében, hosszas gyengélkedés után bekövetkezett csendes elhunytát. Felejtethetetlen halottunk földi részei folyó hó 25-én délután 3 órakor fognak Szent-Anna-utcai 2309-ik számu házunktól az ev. ref. új templomban tartandó gyászszertartás után a Kossuth utcai temetőben örök nyugalomra helyeztetni. Végtszességétélére rokonainkat, ösmerőseinket és a nagyérdemű közönséget szomorodott szívvel meghívjuk. Debreczen, 1896. augusztus hó 23. Bánatos neje: Özv. Polgár Tóth Ferenczné szül. Jobágy Zsuzsanna. Nevelt gyermeke: Polgár Soós István és családja Testvére gyermekei: Özv. polg. Soós Gaborné Csontos Mária és gyermekei. Néh. Soós Juliánna polg. Németh Andrásné gyermekei: Polgár Tóth Ferencz nejevel Salánky Erzsébettel és gyermekeik. Polgár Orosz Péter és neje Tóth Sara. Polgár Molnár András és neje Toth Juliánna és gyermekeik. Nejének testvére és sógorok: Polgár Jobbágy Ferencz neje Szilágyi Juliánna, gyermekeik: Ferencz, Zsuzsanna férjével Polgár Erdey Kálmánnal, Mihály és Janos. Özv. Polgár Jobbágy Jánosné szül. Gombos Sára. Polgár Jobbágy József és Gergely, Jobbágy Mária férjével Schwertla Gyulaival. Polg. Gyöngyösy Sándor nejevel Jobbágy Zsuzsannával és gyermekök. Polg. Thóma István családjával, számos közeli és távoli rokonok nevében is. Béke lengjen a páratlan jó férj és aldozatkész rokon hamvai felett. A temetést Dankó M. temetk. intézete rendezi.

Táviratok.

Apponyi Somorján.

Budapest, aug. 24. A Debreczen er. táv Apponyi Albert gr. a nemzetipárt vezetője tegnap délután megjelent Somorján, a Csa lóközi kerület főhelyén, ahol akkor Sagh Gyula volt beszámolóját tartandó és elmondta régen várt beszédét a politikai helyzetről. — Sagh Gyula beszámolója után állott fel gr. Apponyi s belefogott szép beszédébe, amelyet az ezekre menő közönség nagy figyelemmel hallgatott s a fontosabb passzusoknál sokszor riadó éljenzésben tört ki. A nemzetipárt politikai misszióján kezdte a mely mintha elhalványulni kezdett volna az utóbbi időben. A nemzeti párt mintegy bétköba volt szoritva, meg volt bénítva ereje, épen azért az új munka megkezdése előtt kötelességének tartja a maga és pártja álláspontjáról a közönséget tájékoztatni.

Kijelenti először is, hogy a millenniumi ünnepeknek idején azért hallgatott s némitotta el a nemzet nyilvánvaló sérelmeinek folytonos emlegetését, mert nem akarta

rontani az ünnepi hangulatot.

Most azonban, midőn minden párt akcióba lép és igyekszik érvényesíteni a magáigazát, ő is nyilatkozni kíván a főbb kérdésekről, a melyek a mai politikai helyzetet dominálják, nevezetesen a kvótáról és a választásokról.

A kvótakérdés ezer felszínre vetett részei között fenforzó és sok galibát okozó bajokat nem a belátás hiányában keresi, mert az a mai magyar kormány és pártja egyetlenegy tagjától sem tagadható meg, hanem igenis, a jellem szilárd ságh hiányában van a fő baj.

Öszrinte követelnünk kell a magyar nemzetnek és képviselőinek, valamint kormányának egyaránt, hogy a magyar termelés érdeke épen olyan védelemben részesüljön, mint az osztráké.

A nemzeti párt a kiegyezést nem ellenzi. Ha a magyar érdekek részesülni fognak a kellő védelemben, úgy kézséggel köt szövetséget Ausztriával. Ennek azonban több feltétele van.

A kvótát felemelni nem lehet, mert tekintetbe kell venni egyebek közt a mezőgazdaságnak legujabban felmerült bajait Ausztria minden áron fel akarja emelni kvótáikat, ez ellenkünk is mindent el kell követnünk Boszniát sem szabad abban az értelemben bevonni a kérdésben, mint azt Ausztria teszi.

Beszélt azután a jövő választásokról.

A mostani korrupciós állapotok között meg kell mosolyognunk a tiszta választásokra irányuló törekvéseket. — Hivatkozok a saját indítványaira a kuriai bírások javaslatahaz, — melyeknek épen a magvat nem fogadta el a kormány, — hogy ne legyen kénytelen meggátolni a korrupziót. A fuzióról szólva megjegyzi, hogy mindenkinek szives kézet nyújt aki a haza javára munkálkodik, de politikai elveinek abbanhagyásával sohasem kíván kormányra jutni.

Széchen Antal gr. meghalt.

Budapest, aug. 24. A »Debr.« ered. táv. Széchen Antal gr. osztrák császári főmarsal és magyar főrendiházi tag tegnap este Auszseben szívszélhűdésben meghalt. — Széchen gr. mintaképe volt az aulikus magyaroknak, a ki még azért is megtámadta a Wekerle kormányt, a miért Kossuth Lajos holttestét haza engedte hozatni.

A székesfehérvári tüntetés jutalma.

Budapest, aug. 24. (A Debr. ered. táv. Mint a M. H. értesül, a kormány a pécsi püspökség betöltésének kérdésében kudarczo vallott a mennyiben s pápa Bubicss kassai püspök jelölését nem fogadta el s most bécsi udvari körök kezdeményezésére Steiner F. sz.-fehérvári püspököt, az ismert néppárti vezetőt s az aug. 20-iki tüntetés rendezőjét volt kénytelen a pécsi udvari székre előterjeszteni.

Dániel Ernő lemondása.

Budapest, aug. 24. (A »Debr.« ered. táv.) A Bp. Napló megczáfolja Dániel Ernő lemondásának hírét, azonban illetékes helyen sem tagadják, hogy a hír valóságban alapszik, mindössze az állítják, hogy a kiállítás utánra van halasztva.

Az eltüntetett deficit.

Budapest, aug. 24. (A »Debr.« ered. táv.) A tegnapi este tartott minisztertanácson megállapította a kormány a jövő évi költségvetést, melyet most Ő Felsége elé terjeszének. Beavatott körökben határozottan állítják, hogy a deficitet csak erőszakkal lehetett eltüntetni az előirányzatból. Az ellenzék a költségvetés ellen amelyet szept 3-án nyújt be a pénzügyminiszter, hatalmas akció készül.

Nagy jégverés.

Budapest, aug. 24. (A »Debr.« ered. táv.) Moórott, mint onnan jelentik, szombat este fél 9 órakor borzasztó jégverés pusztította el a derék fehérmegeyi község határát. Tizenhat percig hullott a galambtojás nagyságu jég és elverte a körüllevő szőlőhegyek termését mind. A kárt másfél millió frtra teszik. A mélyebben fekvő részokról még ma is szekér számra hordják el az eső által oda mosott jeget.

Olasz diákok Budapesten.

Budapest, aug. 24. (A »Debr.« ered. táv.) A milánói műegyetem hatvanöt hallgatója Bríoschi szenátor és öt tanárnak vezetésével e hó 27-én Budapestre érkeztek a kiállítás és a főváros meglátogatására. A budapesti egyetemi ifjuság nagy fogadásokra készül, viszonzásul annak a szives vendéglátásnak, melyben Kossuth Lajos halála alkalmával az olasz diákok részesítették a Turinban járt magyar egyetemi ifjakat.

A kolozsvári közuti vasut áldozatai.

— Saját tudósítóinktól. —

Kolozsvárt, aug. 22.

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Minthogy f. hó 18-án küldött tudósításomban csak néhány szóval emlékeztem meg arról a szerencsétlenségről, mely városunkban f. hó 17-én este történt most már a rendőrség által nyújtott adatok alapján a kiegészítőül a következőkről értesíthetem:

Mindenek előtt az igazság érdekében azt kell helyre igazitanom, hogy nem a honvéd zenekar kíséretében történt a szerencsétlenség, hanem a közös hadsereg zenekaránál.

A mi most már az áldozatokat illeti azok: Lapos Lajos váci születésű eszmadia segéd és Kozma Géza elzüllött szabó segéd, ki alig néhány nappal előbb jött városunkba s itt munkanélkül csavargott, míg a másik egy igen tisztességes fiatal ember volt.

Hogy akkor mindjárt nem lehetett nekik is közölnöm annak oka az, hogy mindkettő a felismerhetetlenségig össze volt ronsolva, mutan Laposnak alsó állkapcsa és nyaka volt összeronsolva mellkasa betörve, bal lába pedig kette vágva; Kozmának fején ment keresztül a kerek, de a mellett karjait és lábait is összetörte.

A tett elkövetője még mindedig ismeretlen. Egy közöshadseregbeli főhadnagy épen mikor kivették a kocsit a megakadályozó fát látta az ott levő két inagyereket, de nem tudva miért teszik azt, nem törődve, velők tovább ment s csak midőn azokat a tömeg menekülni látta, akkor tekintet utánuk ismét, a midőn már a kocsit mozgában volt, de a nagy sötétség miatt arcukat nem láthatta s így a rendőrségnel sem tudott egyebet mondani, mint azt, hogy olyan 12—14 éves inas gyerekek lehetnek. S még mindezideig ennyit tud a rendőrség is daczára Reinhold Arthur vizsgálóbíró fáradhatatlan buzgalmanak.

Tudván, hogy ilyen óriási tolongásban elkövetett gonosztettnek a véghez vivőjét nagyon nagy fáradságába és sok időbe kerül az igazságszolgáltatásnak kinyomozni a polgárság is segítségére sietett s másnak több kolozsvári polgár aláírásával egy felhívás jelent meg mely így hangzik:

Felhívás! Még el sem temették a kolozsvári közuti vasut újabb áldozatait, tehát

még minden szemtanúnak élénk emlékezetében állhat az, hogy a dolog hogy történt. Nehogy az ártatlanok szenvedjenek és a bűnösök megszabaduljanak, polgári kötelessége minden szemtanúnak, minden idézés nélkül Reinhold Arthur az igazságügyminiszter által kinevezett vizsgáló bíró előtt megjelenni és tudomása szerint tapasztalatait előadni, mert tekintettel a szerencsétlenségnél jelen voltak nagy sokaságára a vizsgálóbírósnak nem lehet módja a szemtanúkat mind kipuhatolni és megidézni. Vigyázzunk a magunk és család tagjainak testi épségére mert a kolozsvári közúti vasút egymaga majdnem több embert nem pusztított el, mint az ország közúti vasutai együttvéve. Több kolozsvári polgár.

Hogy mennyiben felel meg a valóságnak a felhívás utolsó mondata azt vitatni nem akarom, hanem csak annyit ajánlok a közúti vasút igazgatóságának figyelmébe, hogy tanulja meg mi szerint Kolozsvár nem alföldi város, melynek utcái mindenütt egyenlő magasan vannak, hanem egy hepe-hupás területre épített hegyvidéki város, melynek nincs egyetlen utcája sem, mely minden részében egyenlő magasan fekszenék s ha ezt megtanulta, tanulja meg azt is, hogy ilyen területben a társadalom ellen elkövetett bűn egy olyan kocsit magára hagyni, minden felügyelet és jelzés nélkül.

Egyebbiránt a város lakossága reméli sőt elvárja az intéző köröktől is, hogy ebben az irányban a legerélyesebb rendszabályokat fogja alkalmazni, hogy ez által jó időre eljé vetessék hasonló szerencsétlenségek ismétlődhetésének.

Nagy Béla.

A tisztaság.

„A tisztáknak minden tiszta!”,
— Így tartja ezt a közmondás —
Hej, de az én jó anyjukom
Nem add arra, hogy mit mond más?

Ő csak a maga lábán jár, —
Gondolkozik ön eszevel
S nem lehet kitéríteni
Utjából könnyű szerével.

A mi másnak szörnyű tiszta,
Csak úgy ragyog, csak úgy fénylik
Ő előtte még homályos,
Ha nem is egészen. — felig!

Hajh, de ő nem! . . . Alig ér le
A parányi papirdarab.
Már fölkapja s így szól ajka;
„Nincs a piszoknál czudarabb!”

Légy bár kedves, drága vendég,
Erek óta várt s nem látott:
Renomédsz, ha a gyufát
Veletlen a fatra rántod!

Hátha még a szivar hamut
Vagy a pipa törmelékét
Szép fehér padlóra szóród?!
Akkor neked menten véged!

Én bosszantom sokszor őket —
S ő mosolyg, ezt felsem véve —
És ez így megy napról-napra
Már több, mint tizenhét éve!

Ámde multkor a véletlen
Vízet hajtott a malmomra, —
Azóta nem haragszik úgy
Kis szeméért az asszonyka.

Elvágta a kezeckéjé,
S szalajtottuk a szolgálót,
De az egész ház tájékán
Nem talált egykis pókhálót.

Most azután én nevetem,
Ő meg bosszankodott sirva!
Hátha tudná, hogy ez eset
Versben is meg lehet írva!?! . . .

B. E.

A junktim.

— Sikertelen interwiewolások. —

Ugy történt az eset, kögyörgöm, hogy egy idő óta nap-nap mellett megakadt a szemem az újságokban ezen az ismeretlen szón. Vezérczikk, entrefilet, politikai, napi-hirek, a törvényszéki rovat és — uram bocsá! — egyszer egy apró hirdetés is ezzel a szóval bosszantott.

Nem tudván, hogy mi legyen az a »junktim«, nem is érdeklődtem iránta, hogy mi történetet velem, ami miatt újságba került. De meg a meleg miatt sem volt kedvem az ilyen ismeretlen nagyság viselt dolgait figyelemmel kíséreni.

Utóljára annyit láttam ezt a furcsa szót hogy kíváncsi lettem a jelentőségére. Ekkorra azonban már úgy divatba jött, hogy a lapok közleményei nem a szó értelméül magyarázásával kezdődtek, hanem mint mindenki előtt jól ismert dologról irtak — irtak pedig olyan unalmas politikai értekezéseket, a miket a kályhában vigan pattogó tűz mellett unalmas téli estéken sem lett volna kedvem olvasni.

Szóval a »junktim« rejtély maradt előttem. Elhatároztam magamban, hogy a rejtélyt a legkönnyebb módon oldom meg: megkérdezem valakitől, hogy mi az a »junktim«?

Először is egy profeszor ismerősömhöz fordultam.

— Jungo, jungere, junxi, junktim: kötni, összekötni, kapcsolni! — volt a felelet.

Megköszöntem a szives felvilágosítást és adtam az előkelőt, hogy most már tisztában vagyok vele. Pedig dehogyan voltam!

Megkérdeztem egy újságíró barátomat. Az bizonyosan figyelemmel kísérte a »junktim-kérdés« t kezdetől fogva. A kérdésre kérdéssel felelt:

— Ha megmondod nekem, hogy mi az a »Monroe-tan«, én is megmondom neked, hogy mi az a »junktim«!

— Mi köze a Monroe-tannak a junktimhoz?

— Hát mi köze a junktimnak a Monroe-tanhoz.

Gondoltunk egymásról valamit — körülbelül mindketten ugyanazt, — s ott voltam, a hol a mádi régalebélő. No azért ugyan kár olyan szorgalmasan olvasni az újságokat, hogy valaki azt se ne tudja, hogy mi az a Monroe-tan, se azt, hogy mi az a junktim!

Gondolatokba merültem mentem tovább. Az utcán belebotlottam egy ismeretlen urba. Szórakozottságomban »pardon« helyett azt találtam neki mondani:

— Junktim!

Rám nézett — aztán örömtől felragyogó ábrázattal elkapta a kezemet:

— Hogyan, hát ön is?

— Igen uram, én is! Csak azt nem tudom, hogy mit . . .

— Ön is a »junktim« felett törli a fejét?
— A fejemet? Ah igen, hát persze! De hát ön is?

— Egy hét óta!

— En csak ma kezdtem!

— Szerencsés ember!

— Köszönöm. Ajánlom magamat!

— Sok szerencset! Ha kitalálja, kérem tudassa velem is. Czímem.

Nem hallottam a címét. Elsiettem. — Épen uzsonára voltam hivatalos — egy »zép fiatal asszonyhoz. Odamentem, de a »junktim« csak nem ment ki a fejemből. — Mi a csuda lehet az a junktim? — Tévedésből a háziasszony leánytestvérének csókoltam kezét s tőle kérdezősködtem kedves férje hollétéről. Még szerencse, — hogy nagyon hasonlitanak egymáshoz és hogy rövidlátó vagyok. De azért megsejtett valamit.

— Hát magának mi baja?

— Oh semmi, éponséggel semmi! Csak az az átkozott junktim! . . .

— Hogyan? És már régen?

— Dehogyan, csak ma délután! . . .

— Hát miért nem megy orvoshoz?

Ekkor vettem észre, hogy a junktim alatt valami betegséget gondolt. Nem akartam zavar-

ba hozni; megígértem, hogy még aznap megvizsgáltatom magamat.

Igyekeztem fejemből kiverni azt a szerencsétlen junktimot, de nem sikerült. Az eszem minduntalan visszafordult rá. Ugy elgondolkoztam, hogy az egész ozsonnázó társaság észrevet-e.

A kisasszony sietett a felvilágosítással; — Nem jól érzi magát, valami baja van!

Részvételjes kérdésekkel ostromolták: mim fáj, hol fáj, mióta fáj? — s én szemtelen bátorsággal mutattam homlokomra:

— Az a junktim, — az az Isten verte junktim!

Ugy elsajnálkoztak rajtam az asszonyfélék, — mert arra volt gondom, hogy a férfiak meg ne hallják betegségem nevét. Akadt is közöttük, aki emlékezett reá, hogy már olvasott valahol valamit erről az új betegségről. Valami olyan migrén-, vagy influenza fele lehet. De hátha ragadós?

Siettem őket megnyugtanni, hogy legkevésbé sem az. De azért jónak láttam az első kínáló alkalommal kereket oldani. — Ha másnap, harmadnap kislátatlan turpiságom, legfeljebb jót kacagnak rajta.

Estefelé az utcán járkálva, mégszólítottam egy jóképű rendőrt:

— Kedves barátom, nem tudná nekem megmondani, mi az a »junktim«?

Haptákba vágta magát — látszik, hogy hogy katonai viselt ember — és rövid gondolkodás után azt felelte:

— Igenis instálom nem! Soh' sem hallottam ezt a nevet. Hanem talán az őrszobában . . .

Nem mentem az őrszobába, hanem a kávéházba. Epen zeneestély lévén, a cigány a »jammó«-t játszotta. Vele dudoltam: »junktim-junktim-funikuli-funikula . . .«! — Szóval itt se hagyott békét.

Éjjel vele álmodtam. Egy nagy városban jártam, a hol temérdek hirdetési oszlop volt az utcákon, mindeniken öles plakát, rajtuk arasznyi betűkkel »Junktim«, — de a hirdetések szövegét ne adj isten kibetűzni! Egészen beleizzadtam álmomba, még sem bírtam kilátni, vagyis inkább kiizzadni, hogy mi lehet az a »junktim«.

Máig se tudom.

Ha tudományos akadémia volnék, pályadíjat tűznék ki reá; ha szépirodalmi lap szerkesztője volnék, találós kérdésnek adnám fel; ha a Képes Családi lapok előfizetője volnék, a zöld borítékon kérdezném meg valamelyik kedves előfizetőtársnőmtől, — de mert sem egyik, sem másik nem vagyok, azzal az elszomorító tudattal nézek jövőm elé, hogy talán a nélkül halok meg, hogy a »junktim« fogalmával tisztában lettem volna.

Ugyan mentsem meg valaki ettől a szomorú végtől! — Yeuw.

Csapás.

— Kauzció nélkül. —

Az élet, ime, mit csinal. Mennyi szomorúságot. Milyen siralmas. Elferdíti a hü szívet, felbomlasztja összeforrott lelkek frigyét, mikor legszebb virágot hajít a remény fája. Ez is kidől a feldúlt családi hajlék fölött.

És egyszerre sir három asszony is: a két anya, a hűséges kedves, a ki hitves számba ment és egy szőke fiu, a már 8 éves és megérte, hogy — apa elment és nem akar viszázajni.

Az anya pedig — egy tisztelgetreméltő nagyasszony-alak, a nyugdíjba ment katonatiszt ur édes anyja, — föltepigett fájdalommal szívvel az anyakönyvvezetői hivatalba és ott a főnöknek bemutatja magát.

Nagy fájdalomról mondott itt azután történetet s könyörgött az anyakönyvvezetőhöz:

— Uram, ha idejön a fiam, azzal a kisasszonnyal, ha jó istent ismer az égben, ne eskesse össze őket.

Öszinte, mgtható könyvekben ázott a matróna két szeme és vigasztalhatatlan volt mikor az anyakönyvvezető mondta:

— Sajnálom, asszonyom, de ha a jegy-

pár okmányai rendben lesznek, az esketést megtagadni nem lehet.

Ekkor felzokogott az öreg urnó, egyetlen fiáról szólván:

— Inkább lássam meghalva, minthogy ezt a csufúságot megtegye.

És sirva mondogatta magában, mikor ment kifelé:

— Oh, szegény Frida, óh ez a szegény Frida.

A szegény Fridát ismerjék meg már most is, a kik ezt a történetet olvassák,

Frida egy hü, egy jó kis asszonyka s az a büne ebben a történetben, hogy úgy szeret, a hogy az Azrák lányai tudták imádni a férfit, a kik feláldozták magukat szerelméért azt üdvösség legragyogóbb óráiban.

Az előkelő uri lányt, a kinek ilyen szive volt, megszerette a fiatal daliás tiszt és a lány imádta s ő fényes szemű tisztjét.

Szerelmem, szerelem, Istenem . . . De kauczió nem volt. A tiszt szerelem csak kauczióval jeljes. Kauczió nélkül nincs boldogság. Nagy baj volt.

— Mehetsz az enyém! így kesergett a tiszt.

— Ej, dehogyan nem! lángolt fel a szerelmes lány.

— Hogyan?

— Kedvesed leszek addig, míg polgári állásba juthatsz és aztán megesküszünk.

Makacs ellentállás után az előkelő családok belenyugodtak a megmásíthatlan firigybe, melyet ezelőtt 9 évvel nem ugyan a templomban, hanem az égben kötöttek.

S óh jó, még se sikerült.

— Oly hü, oly áldottan hü teremtetés és ezért elhagyja egy kaczer lányért s elhagyja a fiát azért a kaczer lányért . . .

Ezek az anya. a tiszt ur saját édes anyjának a panaszos szavai s ebben benne van a családi dráma történetének rövid foglalatai. Szegényes de boldog 9 esztendő telt el felettük, együtt éltek a hü szeretők, a férfi édes anyja várván a megváltásnak azt a szép napját, a mikor az ő tisztjük valamely jobb polgári álláshoz jut és akkor nevet kap a 8 éves fiu is.

Ugy mondják, legendába illő hűséggel és szeretettel éltek ezek az emberek együtt. Mialatt a tiszt, hogy hűséges kedvesét törvényesen is a magáévá tegye, állandó küzdelmet folytatott hol itt, hol ott valamely polgári állásért.

A küzdelemnek ezen útjában vezette elébe a sors — a másikat. Egy másik leányt, a ki arra eskü zik, hogy ő amannál is jobban imádja és a kinek a tiszt ur, megfelelkezvén a hü, a jó Frida önfeláldozásáról, a férfiu, a kedves, az apa és a fiu köteleességéről, esküszik, hogy eddig nem is szeretett.

Csak most szeret igazán. Otthagytá a katonaságot bizonytalanra. Ezt amazért nem tette; elment egy kis hivatalba tanulni, hogy aztán jobb hivatalba juthasson.

Ezt amazért nem tette. Így szegényen a havi 25 frt nyugdíjjal akar megesküdni a másikkal. Ennyit amazért nem tudott áldozni.

S otthon az elhagyott szegény kedvesnek, a ki 9 esztendeig várt hűséggel a férfi anyja simogatja homlokát és vigasztalja: — Látod, édes fiam, ez egy elemi csapás. Erről nem tehet senki. Talán az az e tévelyedett ember se . . . Várjunk kedvesem, az isten olyan jó . . . Hátha hazavezeti.

Rió.

Közgazdaság.

Kőbányai sertés-piacz.

aug. 22.

Hizott sertés árak: 1. Magyar első rendű Öreg nehéz (páronként —400 klgron felüli sulyban 5 krig. 2. Öreg közép (páronként 300—400 kilogram

sulyban) — krig. 3. Fialat nehéz (páronként 320 klgron felüli sulyban) 52-53 krig. 4. Fialat közép (páronként 251—320 klgr. — sulyban 53—54 krig. 5. Fialat könnyű páronként 250 kgr. terjedő sulyban 46—47 krig. Magyar szedett nehéz páronként 280 klgr. felüli sulyban 45—46 kr. Közép pkint 220—180 klgr. felüli sulyban 44—45 krig. Könnyű pként 220 klgr. terjedő sulyban 43—44 krig. III. Szerbia Nehéz pként 220 kil felüli sutyban 48—49 krig. Közép pként 220—260 klgr terjedő sulyban 45—46 krig. Könnyű pként 220 klgr terjedő sulyban 44—45 krig.

Sertés létszám 1896 aug. 20. napján volt kész letben 4159 drb. 1896. aug. hó 20-ik napján felhajtott — drb. 1896 aug. 21-ik napján elszállított 51 db. 1896. évi augusztus hó 22-ik napjára marad hizottser 4108 db. A hizott sertés üzletirányzata — szilárd.

Budapesti gabonatözsde

aug. 22.

A készáruüzlet hivatalos árjegyzései a következők:

Bursa	kilós	Ar 100 klgr.	kilós	Ar 100 klgr.
Bánsági ó	75	—	76	—
»	77	6.95 6.25	78	7.00—7.00
»	79	7.00 7.15	80	7.15—7.20
Tiszavidéki ó	75	—	76	—
»	77	6.46 6.95	78	7.25—7.35
»	79	7.15 7.20	80	7.10—7.25
Pestvidéki ó	75	—	76	—
»	77	6.95 7.05	78	6.95—7.09
»	79	7.10 7.20	80	7.15—7.25
Fehérmegyei ó	75	—	76	—
»	77	6.95 7.05	78	7.10—7.20
»	79	7.1—7.20	80	7.15—7.10
Bácskai ó	75	—	76	—
»	77	7.05—7.15	78	7.10—7.20
»	79	7.20—7.30	80	7.20—7.35
Észak magy	75	—	76	—
»	77	—	78	—
»	79	—	80	—
		Min. hekt.-ben		Ar kilogram.
Rozs elsőrendű uj		70—72	5.85	5.95
» másodrendű uj		—	5.75	5.85
Árpa takarmánynak »		60—62	3.70	4.—
» égetni való —		62—64	4.75	5.50
» serfözdei —		64—66	6.00	6.30
Zab — — — uj		39—41	5.35	5.75
Tengeri bánsági — uj		—	3.70	3.80
» más nemű »		—	3.60	3.70
» — — — —		—	0.—	0.—
Repeze bánsági		—	9.90	10.50

CSARNOK

Mese a női hűségéről.

A »Debreczen» számára

Irta: Rostkovitz Arthur.

(Folytatás.)

Alig hogy a kis postatiszt vézna alakja eltűnt, a nyitott ajtón tündéri fény áradt szobába, majd csillogó ruhában, szőke haját kibontva, egy igazi angyal állott meg ágyain előtt. Rögön raimertem. A kis postatiszt menyasszonya volt.

Leült az ágy szélére és elsimitotta hajamat a homlokomról.

Ekkor idegen hangok hallatszottak a folyosóról. Ő eltűnt, de a fény ott maradt továbbra is. Kellemes bizséget éreztem az arcomon és a kezemen.

. . . A nap sütött be nyájasan az ablakon, ez a gyönyörű tavaszi nap, mely életre kelti a halott természetet, felfakasztja a duzzadó rügyeket s reményt ad a c-üggéd betegnek is, ki a halált hordja a mellében. Kidörzsöltem szememből az álmat s körül tekintetem.

— Hol is vagyok én most? — kérdeztem magamtól.

Egyszerű, fehérre meszelt szobába, benne négy vaságy, egy asztal . . . hiszen ez nem az én lakályos legénylakásom!

Az ágyszám, mely egy kereszt alakú vasrudon függött, megmondta, hogy bizony én most a kórházban vagyok a 658. szám, egyéb semmi.

Kültem az ablakba, hogy én is élvez-

hessem az aranyos tavaszi nap szépségét, üdeségét, ragyogását.

Mikor a künn mutatkozó életet láttam, eszembe jutott ismét a kis postatiszt, kire épp úgy mosolygott a csalfa tavaszi napsugár, mint most reám! Őt is a felgyógyulás reményével kecsegtette, engem is. Őt már megcsalta, hát engem megcsal-e? Ugyanezt az üde levegőt szivta be ő is, mint én? Azt hitte, hogy ez gyógyítja meg. Pedig megölte; hát engem meggyógyít-e?

Hihetek-e a hervadó, tavaszi légnak, a ragyogó, meleg napsugárnak?

A fákon csicseregő, vidám verébsereg, a fakadozó rügyek, a zöldülő pázsit, a felettem mosolygó kék ég mind azt mondják, hogy remélhetek. Csak a halottas kamrában fekvő halott mond ellent s ridegen mutat egy halálfőre, melyen mintha égne az irás: omnes eodem cogimur!

Igazad van; egy helyre törekszünk mindannyian, kik a hajlandóságra lettünk születésünkkel kárhoztatva. Ugyanez a nap sütött reád is, ugyanezt a tavaszi leget szivtad be te is, ugyanez az ágyszám volt a te fejed fölött is. Csak a személy változott meg az időben.

Igazad van, a nap és a tavasz régi csaloí már a betegeknek. Az étellel kínálatják őket, s mikor azok öröm repesve nyújtják ki utána vézna kezeiket — a halált adják nekik. A földön való tovább tartózkodási engedély helyett a halotti bizonyítványt kapják a szerencsétlenek.

Igazad van, a nap, a föld, a rohanó idő a saját örökkévalóságukat, a megújuló természet pedig az örökkévalóságban való egyhangu változásait hirdetik; mi pedig, a teremtés remekei, sietünk a Lethe vizére felejteni, vagy a Nirvánába elvegyülni. Egyik pezsgős pohárral a kezében, a másik pedig a nyomoruság iszákjával a hátán teszi meg az utat, melyen vissza fordulni nem lehet.

Koronás fők vegyülnek a koldusok csoportjába. Egyik sem nyomorultabb a másiknál. Bűszke delnök, kik csengő arannyal fizettek az élvekkért, és sápadt arcu grisettek, kik az ártatlanságukat, a becsületüket dobták oda martalékul a ferde világnézet Molokhjának egy-egy pástorórácskájért, együtt köveik a szomorú menetet, melynek zagyva tömkelegében ott találjuk azon bolondokat is, kik az élet hidján tul magukról azt képzelték, hogy maradandó alkotásaikkal az örök dicsőség, a halhatatlanság babérját tűzték ki homlokukra.

(Folyt köv.)

MUTATÓ TÁBLA.

Függetlenségi könyvtár, nyitva kedd, csütörtökön és szombaton este 6—7-ig.

Nyilvános olvasóterem: Hétfőn, szerdán és szombaton d. u. 3—6 óráig.

A kir. törvényesséknél jegyzőiroda nyitva hétköznapokon d. u. 3—5 óra közt, vasárnap és ünnepon d. e. 10—11 óra közt. Gyűjtőszekrényből a beadványok kivételnek hétköznapokon d. e. 12 és d. u. 3 órákor ünnepnapokon d. e. 11 órákor.

A debreczeni kir. járásbírásg szóbeli kereseteket, kérelmeket és nyilatkozatokat fölvesz kedden és pénteken d. u. 3-tól 5-ig, a felek megjelenhetnek minden szerdán.

Népkönyvtár az árok-utcai leányiskolában nyitva van minden szerdán és szombaton délelőtt 11—12 óráig

Museum, a kollegiumban, nyitva van vasárnaponként d. e. 10—12-ig.

A Gönczy-egyesület „Otthona“ a keresk akad. palotájában

Anyakönyvi hivatalos órák:

Délelőtt:

Hétfőn)

Csütörtökön) 11—12 óráig.

Kedden)

Szerdán) 9—11 óráig.

Pénteken)

Szombaton)

Délután:

Minden hétköznap 2—5 óráig.

Vasárnap délelőtt 9—12 óráig

Nyilttér.

Foulárd-selyemet 60 krtól 3 frt 35 krig méterenként — japáni, chinai, s. a. t. a legufabb mintázattal és színekben, u. m. fekete, fehér és színes Henneberg selymet 35 krtól 14 frt 65 kr. méterenként sima, csikos kockázott, mintázott damasztot s. a. t. (mint egy 240 különböző minőségben 2000 szín és mintázattal s. a. t. a megrendelt áru postabér és vámmentesen a hához szállítva, mintákat postafordultával küld Henneberg G. (cs. és k. ud. szállító) selymgyára Zürichben. Svájcba czimzett levelekre 10 kros, és levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven rt megrendelések pontosan elintéztetnek. II.

222.

Az „István gőzmalom” társulat

GYARTMÁNYAINAK ARJEGYZÉKE

Az 1887. április hó 18-án Budapesten tartot általános magyar malom-gyűlésen megállapított s 1887. évi június 1-én életbeléptetett eladási fizetési és szállítási módozatokra vonatkozó egyezmények szerint.

ITT HELYBEN KÖTELEZETTSÉG NÉLKÜL

Készpénzfizetés mellett, zsakkal együtt:

	100 kiló
A Asztali dara nagyszemű	13.60
B Szinte » aprószemű	12.80
C Királyliszt	12.80
1. Lángliszt kivonat	12.40
2. Elsőrendű zsemlye liszt	12.20
3. Zsemlye liszt	11.80
4. Elsőrendű kenyér liszt	11.20
5. Közép kenyér liszt	10.80
6. Kenyér liszt	10.20
7. Barna kenyér liszt	8.80
8. Takarmány liszt	5.40
11. Főm korpa zsákkal	3.20
11. " " zsák nélkül	3. —
12. Durva korpa zsákkal	3.20
12. " " zsák nélkül	3. —
Csirke buza zsák nélkül	3. —

A zsákok súlytartalma, teljstülyt tiszta súlynak véve.

A. B. 0—6 számig 85 kilogramm.
7. és 8. szám 70 " "
11. és 12. szám 50 "
Debreczen, 1896. aug. 23.

Árverési hirdetmény.

Alólirott bírósági végrehajtó a csőd-választmányának 3/1896. számú végzése folytán ezennel közhírré teszi, miszerint özv. Veres Lászlóné csődtömegéhez leltározott s 1879 forint 72 krra becsült ékszerek, pokróczok, kulacsok, butorok, bolti felszerelvények és egyéb ingóságok Hatvan-utca 1099. számú házban 1896. évi Szeptember hó 9-én délelőtt 10 órakor és következő napjain kezdetét veendő nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénzfizetés mellett elfognak adatni.
Debreczen 1896. augusztus hó 23.

Sugár Gyula.
bir. végrehajtó.

HOFFMANN és TÁRSA

KÖNYVNYOMDÁJÁBAN

DEBRECZEN, főpiacz, a főpostával szemben.

mindenféle

üggyédi, bírósági és végrehajtói

nyomtatványok

a következő olcsó árszámítás mellett kaphatók:

100 iv Árverési jegyzőkönyv	70 kr.
100 „ 20 pld Árverési hirdetmény	70 „
100 „ 200 „ Rendelvény	70 „
100 „ Biztosítási végrehajtási jegyzőkönyv	70 „
100 „ Kielégítési végrehajtási jegyzőkönyv	70 „
100 „ 200 pld Nem szorgalmazás	70 „
100 „ 400 „ Kézbesítési iv	70 „
100 „ 200 „ Igény felhívás	70 „
100 „ Végrehajtási jegyzőkönyv	70 „
100 „ 200 pld Értesítvény hasznbérlettről	70 „
100 „ 200 „ Értesítvény	70 „
stb., stb., stb.	

Ratáron nem lévő nyomtatványokat hasonló olcsó árban észítünk el.

280—1896. v. k. sz.

Árverési hirdetmény.

A derecskei kir. jbiróságnak 3211./1893. P. sz. végzése folytán közhírré tételik, miszerint Áron Miksa debreczeni lakos részére Weisz Jakab m.-pályi lakostól 180 frt 68 kr. tőke, ennek 1895. évi április 7-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 38 frt 41 kr. perköltség erejéig 1896. évi május hó 5-én bíróilag lefoglalt és 1452 frtra becsült bolti áruk, ökrök szekerek, gazdasági eszközökből álló ingóságok 1896. évi augusztus hó 31-én délután 3 órakor kezdetét veendő és M.-Pályiban illetve a Kövesdi-féle tanyán mint végrehajtási színhelyen megtartandó nyilvános birói árverésen, a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alól is el fognak adatni.

Derecskén, 1896. évi jul. hó 29-én.
Oláh Géza,
bir. kiküldött.

Kockázott, egyvonalas és sima

levélpapírok:

a következő olcsó árszámítás mellett kaphatók:

	1000 pld.
könnyű levélpapír czégyenyomással $\frac{1}{2}$ ives	3 frt — kr
erősebb „ „ „ „ 3 „ 50 „	
erős finom „ „ „ „ 4 „ 50 „	
erős oktáv „ „ „ „ 4 „ 50 „	
merített „ „ „ „ 5 „ 50 „	
merített erős levélpapír „ „ „ „ 6 „ — „	
könnyű sima fehér levélpapír czégyenyomással $\frac{1}{2}$ ives	4 „ — „
erősebb sima fehér levélpapír czégyenyomással fél ives	4 „ 50 „
erős sima fehér levélpapír czégyenyomással fél ives	5 „ — „
igen erős sima fehér levélpapír czégyenyomással fél ives	5 „ 50 „

Körleveleket, számlákat és minden egyéb kereskedelmi és magán nyomtatványokat hasonló olcsó árak mellett szállítunk.

281/1896. v. k. szám.

Árverési hirdetmény.

A derecskei kir. jbiróságnak 3224. 1896. P. sz. végzése folytán közhírré tételik, miszerint Rózenthal Márton nagyváradi lakos részére Weisz Jakab m.-pályi lakostól 20 frt 32 kr. tőke, ennek 1896. évi márczius 12-ik napjától számítandó 5% kamatai és eddig összesen 24 frt 68 kr. perköltség erejéig 1896. évi július hó 9-én bíróilag lefoglalt és 324 frtra becsült szobabutorok, bolti árukból álló ingóságok 1896. évi au. usztus hó 31-én d. u. 3 órakor kezdetét veendő és M.-Pályiban alperes lakásán megtartandó nyilvános birói árverésen, a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alól is el fognak adatni.

Derecskén, 1896. évi jul. hó 29-én.
Oláh Géza,
bir. kiküldött.

4—5% mellett
rendes és rendkívüli
jelzalog kölcsönöket kieszközöl,
valamint a legbonyolódottabb conversiókat szintén 4—5%_o-kal rendezi gyorsan és discret minden előleg nélkül

Herczeg Sándor
B u d a p e s t, Gyár-utca 19.